

Στις άλλες σελίδες:

- ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΤΙ ΑΛΛΑΞΕ
- ΕΡΓΑΤΙΚΑ
- ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ
- ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ:
- ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ
- ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΣΤΑ ΚΑΤΕ-
ΧΟΜΕΝΑ

ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΩΝ ΠΟΛΩΝΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Τα μεσάνυχτα του περασμένου Σαββάτου τα τάνκς των σταλινικών γραφειοκρατών της Πολωνίας έδιναν μια βίαιη λύση στην σύγκρουση που ξέσπασε πριν 18 μήνες μεταξύ των εκατομμυρίων των Πολωνών εργατών και μιας κλίκκας γραφειοκρατών που στ' όνομα της μεγάλης Οχτωβριανής επανάστασης και του Λένιν έχουν μετατρέψει σε στάχτη όλες τις επαναστατικές και δημοκρατικές παραδόσεις του μπολσεβικισμού.

Μπροστα στον κίνδυνο να χάσουν για πάντα την πολιτική παντοκρατορία τους στην κοινωνία και τα προνόμια που τους εξασφαλίζει κι αφού άφησαν έντεχνα την εργατική τάξη να κουραστεί και να απογοητευτεί από την ανικανότητα της ηγεσίας τους στην «Αλληλεγγύη» να δώσει την εναλλακτική λύση στα προβλήματα τους με την ανατροπή της γραφειοκρατίας, προχώρησαν τελικά στην επιβολή του στρατιωτικού νόμου, την απαγόρευση των συγκεντρώσεων, των διαδηλώσεων και των απεργιών και στην αναστολή κάθε συν-

δικαλιστικής δράσης.

Φοβούμενοι την εξέγερση των μαζών προχώρησαν μάλιστα στη

σύμφωνα με ορισμένες πληροφορίες) ενώ διαρρέουν συνεχώς πληροφορίες για βίαιη καταστολή απερ-

Η Ακέλικη ηγεσία, πιστή στις συμμαχίες της με τη γραφειοκρατία των ανατολικών χωρών, δεν δίστασε να δώσει υποστήριξη στα τάνκς του Γιαρουζέλσκι που σκοτώνουν Πολωνούς εργάτες σε δρόμους κι εργοστάσια.

Με τη στάση τους αυτή αποπροσανατολίζουν τους Κύπριους εργάτες και δίνουν τροφή στην αντικομμουνιστική δημαγωγία του ΔΗ.ΣΥ και της «Σημερινής».

Τα τίμια μέλη του ΑΚΕΛ που μοιράζονται τους ίδιους οραματισμούς με τους αγνούς κομμουνιστές της Πολωνίας και όλου του κόσμου για ένα σοσιαλισμό χωρίς γραφειοκράτες και τάνκς, για ένα σοσιαλισμό των σοβίετ και της δημοκρατικής διαχείρισης, δεν πρέπει να επιτρέψουν στους υποστηρικτές των τάνκς της 15ης του Ιούλη αλλά ούτε στην ηγεσία τους να ταυτίσει το σοσιαλισμό του Λένιν με τα τάνκς του Γιαρουζέλσκι.

σύλληψη ολόκληρης σχεδόν της ηγεσίας της «Αλληλεγγύης» και δεκάδων χιλιάδων εργατών (50,000

γιων και καταλήψεων εργοστασίων και για νεκρούς και τραυματίες εργάτες.

Συνέχεια στη σελ. 3

Θωρακισμένα οχήματα έξω από την Πολωνική Ακαδημία Επιστημών

ΖΗΤΑ ΠΑΓΟΠΟΙΗΣΗ ΜΙΣΘΩΝ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ

Ανάγκη για σοσιαλιστικά μέτρα για αντιμετώπιση της κρίσης

Μετα τις πρόσφατες τοποθετήσεις των οργανώσεων των εργοδοτών (ΟΕΒΚ, ΚΕΒΕ) πάνω στην εντεινόμενη οικονομική κρίση, με τις οποίες ζητούσαν το φόρτωμα της κρίσης του συστήματος τους στις πλάτες των εργαζομένων (βλέπε επίσης σελ...) έρχεται τώρα η δεξιά κυβέρνηση Κυπριανού με έγγραφο του Υπουργείου Οικονομικών («Τα Νέα» 16.12.81) που διανεμήθηκε στις συνδικαλιστικές οργανώσεις να ξεπεράσει σε θράσος τους ίδιους τους εργοδότες προτείνοντας αποκάλυπτα, ανάμεσα σ' άλλα, παγοποίηση μισθών κι αναστολή βασικών κεκτημένων δικαιωμάτων των εργαζομένων.

ΤΟ ΕΓΓΡΑΦΟ

Το έγγραφο αρχίζει με μια ανάλυση της ζοφερής οικονομικής κατάστασης στην οποία βρίσκεται ο Κυπριακός καπιτα-

λισμός όπου αναγνωρίζεται πως η οικονομία οδηγείται προς τον στασιμοληθωρισμό... «μια κατάσταση όπου υψηλος ρυθμος πληθωρισμου και χειροτέρευση του ισοζυγίου πληρωμων της χώρας συνυ-

πάρχουν μαζί με ψηλο ποσοστο ανεργίας και υποτονικές επενδύσεις»...

Τα οικονομικά μέτρα που προτείνονται στο έγγραφο - μη παραχώρηση τιμαριθμικού το 1982, αναθεώρηση του συστήματος τιμαριθμικής αναπροσαρμογής, παγοποίηση μισθών - αναστολή ετήσιων προσαυξήσεων, αύξηση ωρών εργασίας, παγοποίηση συλλογικών συμβάσεων, μείωση επιδοτήσεως σε γεωργικά προϊόντα, περικοπές στις δημόσιες δαπάνες - μη πλήρωση κενών θέσεων στη δημόσια υπηρεσία, κ.ά. - στοχεύουν στον ίδιο σκοπο: ΤΗ ΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΒΙΟΤΙΚΟΥ ΕΠΙΠΕΔΟΥ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ με την μείωση των μεροκαμάτων και των κοινωνικών παροχών και προγραμμάτων.

Αντίθετα ο έλεγχος των τιμών, η πάταξη της φοροδιαφυγής και άλλοι ευαισθητοί για τους εργοδότες και τους καπιταλιστές τομείς είτε παραβλέπονται είτε αντιμετωπίζονται με αοριστολογίες, αφήνοντας διάφανη την μονόπλευρη αντεργατική στάση της κυβέρνησης. Το έγγραφο υπόσχεται μάλιστα στους βιομήχανους νέα «κίνητρα» για να ενθαρρύνει τις επενδύσεις και τις εξαγωγές.

ΘΑΤΣΕΡΙΣΜΟΣ

Στην ουσία η οικονομική πολιτική που προτείνει η κυβέρνηση αποτελεί μια κακόγουστη αντιγραφή της αντεργατικής πολιτικής της Θάτσερ, του Ρήγκαν και άλλων πολιτικών ηγετών μιας σειράς Δυτικών χωρών που αντι να

βγάλε τις οικονομίες τους από το οικονομικό αδιέξοδο τις έχει σπρώξει πιο βαθεία στο χάος μετατρέποντας τις στα λόγια της οργάνωσης των εργοδοτών της Βρετανίας, σε «βιομηχανικές ερήμους».

Ένα από τα βασικά προβλήματα που αναγνωρίζονται στο έγγραφο είναι η μειωμένη ανταγωνιστικότητα των Κυπριακών προϊόντων στις εξωτερικές αγορές και την κυπριακή αγορά. Ζητούν λοιπόν τη μείωση των μισθών για να μειωθούν τα εργατικά κόστη και να αυξηθεί η ανταγωνιστικότητα των Κυπριακών προϊόντων στο συναγωνισμό της Κύπρου με άλλες χώρες. Με τη μείωση των μισθών αναμένουν ακόμα να ενθαρρύνουν οι επενδύσεις σε παραγωγικούς τομείς.

Συνέχεια στη σελ. 6

ΕΛΛΑΔΑ: Κάτι άρχισε ν' αλλάζει

Πρίν φτάσουμε στις προγραμματικές δηλώσεις της κυβέρνησης οφείλουμε να ρηξούμε μια ματιά πριν από αυτές. Διότι κατά αυτή την περίοδο έγιναν αρκετά μικρά βήματα αλλά εξίσου σημαντικά.

Με τον αέρα της νίκης και της διαθέσης για αλλαγή σημειώνονται διάφορα γεγονότα. Στις 21 Οκτωβρίου ξεσηκώνονται οι φυλακισμένοι σε διάφορες φυλάκες της Ελλάδας ζητώντας καλύτερη διαχείριση και συμπεριφορά. Η κυβέρνηση για πρώτη φορά συζητά μαζί τους. Στις 22 του ίδιου μήνα ανακοινώνεται ότι η κυβέρνηση προχρηματίζει στην αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης. Ο Εμφύλιος ουσιαστικά τερματίζεται το 1981 παρα τις διαμαρτυρίες των χουντικών και της δεξιάς. Μεταγινούνται οι γνωστές δηλώσεις για τη Κύπρο, και η απόφαση για το ανοίγμα του φακέλλου. Στις 28 Οκτωβρίου καταθέτονται επίσημα στεφάνια για την Εθνική Αντίσταση σαν πρώτη Πράξη για την αναγνώριση της. Στις 31 του Οκτωβρίου αναγγέλλονται ευρυτατες μεταβολές στην Αστυνομία και τα σώματα ασφαλείας. Στις 2/11 αποφασίζεται η κατάργηση των «γιουρτών» του μίσους για τα Δεκεμβριανά του Μακρυγιάννη. Στις 5/11 ανακοινώνονται τα μέτρα για τους φυλακισμένους. Στις 6/11 καταθέτουμε από συνδικαλιστικές οργανώσεις προσφυγή για ακύρωση του 21ου Συνεδρίου της ΓΣΕΕ (Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδας). Στις 7/11 κυβέρνηση τονίζει ότι πρόθεση της είναι να αφιερωθούν οι εργαζόμενοι να αναπτύξουν ένα μαζικό, ανεξάρτητο, ταξικό και ενωμένο εργατικό κίνημα.

Στις 9/11 διευκρινίζεται ότι η τιμαριθμική αναπροσαρμογή μισθών και συντάξεων θα γίνεται αυτόματα. Στις 11/11 ανακοινώνεται ότι η Ελληνική κυβέρνηση θα προχωρήσει μόνη της στο διώξιμο των πυρηνικών κεφαλών από τη χώρα. Καθιερώνεται η 17 Νοεμβρίου επίσημη σχολική γιορτή. Στις 12/11 σε δήλωση αναφέρεται ότι θα επιτραπεί ο συνδικαλισμός στα σώματα ασφαλείας. Για πρώτη φορά η πορεία φτάνει μέχρι την αμερικανική πρεσβεία στις 15/11 για το Πολυτεχνείο χωρίς την παρουσία αστυνομίας ή των ΜΑΤ. Χαρακτηριστικό της πορείας η συμμετοχή για πρώτη φορά στρατιωτών με πανω δικά τους για εκδημοκρατισμό του στρατού. Ακόμα μια εντονη παρουσία στην πορεία η συμμετοχή Τούρκων αριστερών και φυγάδων που αγωνίζονται εναντίον στη Χούντα.

Στις 22/11 ο Αντρέας Παπανδρέου αναλύει τις προγραμματικές του δηλώσεις.

Αυτό που χαρακτηρίζει τις συζητήσεις για τις δηλώσεις του Πρωθυπουργού είναι το ηθικό δημοκρατικό κλίμα με εξαίρεση τον Μητσοτάκη που προφανώς

αναπολούσε το 1965 όταν όμως ο Παπανδρέου αποχώρησε από την αιθουσα ενώσεως της διαφορά ρολών που παίζονται τώρα στη Βουλή.

Αυτό που χαρακτηρίζει τις προγ. δηλώσεις του ΠΑΣΟΚ είναι η διαφορά τους από τις εκατοστοτε δηλώσεις των κυβερνήσεων της δεξιάς. Διανοίγουν ένα άλλο διαφορετικό δρόμο.

Οι ασάφειες δεν λείπουν ούτε και η ΘΑτολογία, και θάλαγε κανείς ότι ορισμένα κομμάτια των δηλώσεων μεταφέρθηκαν από το μπαλκόνι των εκλογών.

Πέρα από αυτά βλέπουμε ότι σχεδόν τίποτα το καινούργιο δεν προσθέτει η κυβέρνηση στην πορεία για την έξοδο από το ΝΑΤΟ την ΕΟΚ, την αποχουντοποίηση του στρατού. Σίγουρο παντός είναι ένα. Οτι για ν' αποχωρήσει η Ελλάδα από το ΝΑΤΟ την ΕΟΚ κλπ χρειάζεται μεθόδευση. Και αυτή δεν θα γίνει αυριο. Οι ασάφειες στα θέματα εξωτερικής πολιτικής φτάνουν μέχρι το σημείο να μην λειτουργούν κατά της Κυβερνήσεως. Και αυτό είναι το θετικό μέσα στο σύνολο της ασάφειας που υπάρχει στα πιο πάνω θέματα. Ειδικά όταν είναι φανερό η πρόθεση και το πείσμα της κυβέρνησης να τηρήσει τις υποσχέσεις της. Μέχρι τη στιγμή αυτή που γράφονται αυτές οι γραμμές είναι γνωστή η στάση του Αντρέα στην ΕΟΚ. Δεν έγινε καμία ουσιαστική παραχώρηση, τουλάχιστο στις προθέσεις. Αυτό που αναμένεται είναι και η στάση που θα τηρηθεί στο ΝΑΤΟ ειδικά μετά τις εμμесες απειλές των ΗΠΑ από την Τουρκία μέσω των δηλώσεων περι θαυμασμού της Χούντας από τον υπ. Αμύνης Ουαϊμπεργκερ.

Ο πρωθυπουργός κατά την ανάγνωση των προγ. δηλώσεων απέφυγε να πει ωρισμένα πράγματα. α) Πως θα παταχθεί η φοροδιαφυγή που ο ίδιος την ανεβάζει σε 150 δισεκατομύρια. β) πως θα καθιερωθεί η απλή α-ναλογική. γ) γιατί δεν αναφερέ- λξη για τον εκδημοκρατισμό- αποχουντοποίηση τη στιγμή που παρείχε στο στρατό διάφορες διευκολύνσεις στεγαστικές- υλικές κλπ. που είναι φανερό ότι εκφράζουν την ανησυχία του ΠΑΣΟΚ για τυχόν «παπαρτα- γουδα» από αυτούς που πουλούν νομιμοφροσύνη ενώ συνεχίζουν να συνωμοτούν. Πρέπει δηλαδή κάποτε η κυβέρνηση να αποφασίσει τι θέλει «δημοψηφισμα», «προνομιακές σχέσεις», «ειδικές σχέσεις» η τη «μάχη μέσα στα όργανα των Ευρωπαϊκών κοινοτήτων» στον αφορά τα προβλήματα εξωτερικής πολιτικής.

Ολα όμως τα πιο πάνω δεν αναιρούν και τα θετικά σημεία των προγ. δηλώσεων. Οσον αφορά τις κοινωνικοποιήσεις ο πρωθυπουργός υπήρξε σχεδόν σαφέστατος. «Η κοινωνικοποι-

ηση της ενεργείας, των μαζικών μεταφορών, των μεγάλων ναυπηγείων, των βομηχανιών χαλυβα, τσιμεντών, λιπασμάτων, φαρμάκων, κ.α θα πραγματοποιηθούν - είτε με πλήρη εξαγορά, με βάση συνταγματικές επιταγές, είτε με την απόκτηση της πλειοψηφίας των μετοχών. Αυτό, στην απλοελληνική, θα πει ότι η ιδιοκτησία ή η πλειοψηφία των μετοχών των επιχειρήσεων αυτών, θα φύγει από τα χέρια των ιδιωτών, για να περιέλθει στο κράτος (ουσιαστικά πρόκειται για εθνικοποίηση). («αντι» τεύχος 193).

Αλλα θετικά σημεία είναι συνοπτικά: η καθιέρωση της αυτοματης τιμαριθμικής αναπροσαρμογής, οι φορολογικές ελαφρύνσεις, έλεγχος των τραπεζικών πιστώσεων, η εκχώρηση μοναστηριακών κτημάτων σε ακτήμονες, η αναγνώριση των αγροτικών συνεταιρισμών σαν ουσιαστικών φορέων του αγροτικού συδικαλισμού, τη συνταξιοδότηση της αγροτισσας, κτλ.

Ακόμα θετικές είναι οι εξαγγελίες για την πορεία προς την Αλλαγή-μέσα από καθημερινή πρακτική δράση. Για μια δημοκρατία πολιτική-οικονομική-κοινωνική, που είναι «υποχρέωση της Πολιτείας και δικαίωμα κάθε πολίτη». Για την αυτοδύναμη ανάπτυξη που «θα οδηγήσει, παράλληλα σε μια ισόρροπη περιφερειακή ανάπτυξη». Για την ισοπολιτεία, το διαχωρισμό εκκλησίας-κράτους, την ισότητα των δυο φύλων, την επέκταση της πενθήμερης εβδομάδας των 40 ωρών. Ξεχωρίζουν ειδικά η αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης, η κατάργηση των γιορτών του μίσους και των «φακέλων» και η επιστροφή των πολιτικών προσφύγων.

Σαν συμπέρασμα μπορούμε να πουμε το εξής. Η αλλαγή στην Ελλάδα θα βρρίσκει συνεχώς δυσκολίες. Θα βρρίσκει αντιστάσεις με τα προβλήματα που θα της δημιουργούν οι επισαρναταία κυβερνήσεις της δεξιάς και το ντόπιο εξαρτημένο κεφάλαιο. Θα την προκαλούν να καταφύγει σε πισωγυρισματα και ασυνέπειες για να φθαρεί στα μάτια του λαού. Και είναι βέβαιο ότι θα κτυπηθεί άγρια για να μεταβάλει σε συνήματα την «αλλαγή» και όχι πράξη. Πράξη που πρέπει να συνεχίζεται καθημερινά για να καταλήξει στην κοινωνική απελευθέρωση, το σοσιαλισμό.

Σήμερα υπάρχουν αυτοί που αδημονούν, που μεμψιμοιρούν, οι συντηρητικοί, οι δογματικοί και οι δυσπιστοί. Ενα πρόβλημα για τη πορεία που θα ακολουθηθεί είναι ακόμα και αυτοί που την υποστηρίζουν. Κι' όμως στην ουσία κανένας εργαζόμενος δεν ευχεται την αποτυχία. Γι' αυτό και δεν χωρεί η εποχή που παίρνουμε στενα ιδεολο-δογματικά ματογυάλια. Ακριβώς για το λόγο ότι θα κτυπηθεί η κυβέρνηση πρέπει να προσεχτεί ιδιαίτερα το να μην υποβοηθηθεί η δεξιά στο να κτυπα στηριζόμενη σε αριστερές προβλέψεις για υποχωρήσεις, ασυνέπεια. Αν υπάρχουν τέτοιες που θα υπάρχουν αυτο που χρειάζεται δεν είναι κατακεραυνώση ειδικά από το ΚΚΕ αλλά υποστηρίξη στο να ξεπεραστεί κάθε εμπόδιο, με αναγνώριση ειδικά αυτής της δυσκολίας να ξεπεραστεί.

Αλλωστε ο πρωθυπουργός τόνισε ότι η κυβέρνηση του θα ήθελε να στηριχτεί στις «αστειρευτες δυνάμεις ενός ενωμένου

και κυριάρχου λαού». Αυτό ισως να είναι μια έξυπνη προειδοποίηση Παπανδρέου πως αν δεν υπάρξει κάτι τέτοιο η κυβέρνηση του δεν μπορεί να πετύχει. Και είναι αυτο που έχουν υποχρέωση και καθήκον όλοι οι εργαζόμενοι της Ελλάδας να πιέσουν την κυβέρνηση να τους βοηθήσει να φτιάξουν. Μακριά όμως πάντα από την τανάλια του μικροκομματισμού. Η μυωπία δεν χωρεί στις μέρες που έρχονται. Ακόμα τόλμη να πω ουτε και το κομματικό συμφέρον. Δεν μπορούν να υπάρχουν κοινωνιοπολιτικά λάθη από μια αριστερή κυβέρνηση ή και κέρδη από αλλα αριστερα κόμματα.

Η Ευθύνη βαρύνει όλους. Αν γίνεται μόνο κριτική στην κυβέρνηση αυτή δεν θα δυσκολευτεί λιγότερο. Αυτό που χρειάζεται είναι η συμμετοχή κάθενος στην πορεία για μια νέα Ελλάδα. Και αν η κυβέρνηση του 48% φέρει μεγάλη ευθύνη που θα φτάσει, ακόμα μεγαλύτερη φέρουν όλες οι άλλες προοδευτικές δυνάμεις. Ενα επικίνδυνο παράδειγμα η στάση του ΚΚΕ στη Βουλή. Ούτε ψήφισε ούτε και καταψήφισε. Εδώ κάποιος θα μπορούσε να πει «δικαιωμα του». Ναι, αλλά και ευθύνη του. Τι προσπάθησε να δείξει με τη στάση του; Οτι οι μόνες σωστές θέσεις είναι οι δικές του. Δεν του αρεσε φυσικά να υπερψηφίσει τις δηλώσεις κάνοντας την κριτική του γιατί ισως έχανε το ρόλο-που νομίζει ότι καλείται να παίξει. Τον επιθεωρητή του ΠΑΣΟΚ. Ενω πριν τις εκλογές ήθελε συμμετοχή στο «Μέτωπο της Αλλαγής» τώρα προτιμα να μην παίρνει θέση. Να μιλήσουμε για ασυνέπεια μήπως η...

Πολλοί κόλακες και «νεοσοσιαλιζόντες» θα προσπαθήσουν να αποξενώσουν το ΠΑΣΟΚ από το λαό με προσπάθεια να ενταχθεί η «Αλλαγή»

στο σύστημα εναλλαγής στην εξουσία, κομμάτων της Δεξιάς και του ΠΑΣΟΚ. Θα βουλευτούμε μέχρι να ξαναβουλευτούμε...

Μόλις που το άρθρο προλαμβάνει να ασχοληθεί με την σύνοδο του ΝΑΤΟ, στις Βρυξέλλες. Είναι από τις σπάνιες φορές που δεν ακούμε ότι η Ελλάδα θα προσπίσει τα συμφέροντα της Δύσης αλλά τα δικα της. Τέσσερα «οχι» έθεσε από άλλες θέσεις ο Παπανδρέου.

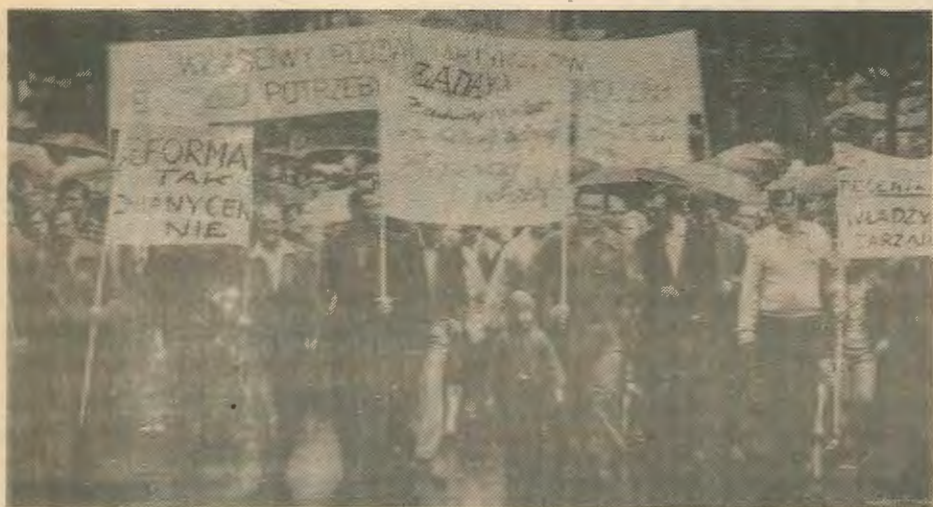
1) Καμία μοιρασία στο Αιγαίο 2) Δεν παραμένουμε στο ΝΑΤΟ αν δεν εγγυηθεί η ανατολικά σύνορα μας 3) Ισορροπία δύναμης Ελλάδας-Τουρκίας 4) Να αποχωρήσουν ολοι οι στρατοί από την Κύπρο.

Το ίδιο σημαντικό είναι πάντως η καταγγελία της συμφωνίας Ροτζερς η προειδοποίηση οτι ποτε η Ελλάδα δεν θα επιτρέψει να χρησιμοποιηθεί το εδαφος της εναντίον αραβικής χώρας.

Σαν επιστέγασμα ένα μπορούμε να πάρουμε σαν βέβαιο. Κάτι άλλαξε πραγματικά στην Ελλάδα. Η συμπεριφορά της ειδικά προς τους «συμμάχους» της. Και αν κανείς δεν βρίσκει τώρα αποδείξεις οτι η κυβέρνηση δεν θα τηρήσει τις υποσχέσεις της δεν χρειάζεται νομίζω να είναι ανάγκη να βρει μετα. Αν βρεθούν μετα αυτο θα αποδειχτεί αυτόματα ότι ολοι προοδευτικοί φορείς κάπου εκαναν λάθος. Αυτό το λάθος, λάθος προοπτικών του σήμερα για το αυριο δεν πρέπει να επιτραπεί. Γιατι όλοι έχουμε ευθύνη και υποχρέωση να μην επαναυθούμε στο ότι έχουμε κυβέρνηση σοσιαλιστική αλλά να ενταθούν όλες οι μορφές κινητοποίησης και αγώνων για να βοηθηθεί η κυβέρνηση ν' αποφύγει αυτά που τις ετοιμάζουν οπωσδήποτε «φιλοι» και εχθροί.

Γ. Τζίβας

Πορεία ενάντια στις ελλείψεις τροφίμων

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΜΑ ΠΡΟΣΚΑΙΡΕΣ ΝΙΚΕΣ

Όταν τον Αύγουστο του 1980 ξεσηκώνονταν οι 16,000 εργάτες στα ναυπηγεία Λένιν στο Γκτανσκ ζητώντας ανεξάρτητα συνδικάτα ήταν δύσκολο να πιστέψει κανένας πως η Πολωνική γραφειοκρατία θα επέτρεπε την εκχώρηση ενός μέρους της παντοκρατορίας της στους εργάτες. Εξ άλλου η ηγεσία του κομμουνιστικού κόμματος και του κράτους υποτίθεται πως εκφράζε απόλυτα τα συμφέροντα των εργατών έτσι ώστε οποιεσδήποτε ανεξάρτητες από το κόμμα οργανώσεις να είναι αδιανόητες. Κάτω όμως από μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις της Πολωνικής εργατικής τάξης και προς μεγάλη ανησυχία της Ρωσικής γραφειοκρατίας οι Πολωνοί εργάτες όχι μόνο δεν κέρδισαν το δικαίωμα του ελεύθερου συνδικαλισμού, με την «Αλληλεγγύη» να φτάνει σε λίγους μήνες τα 10 εκατομμύρια μέλη, αλλά κέρδισαν μια σειρά από παραχωρήσεις πραγματικά αδιανόητες μέχρι τότε για τις χώρες του Ανατολικού Μπλοκ: Το δικαίωμα της απεργίας, πενθήμερη εργασία, δικαίωμα έκφρασης μέσα από τα μαζικά μέσα επικοινωνίας (ραδιόφωνο, τηλεόραση) καταβολή μισθών για τις ημέρες που απεργούν. Καθοδηγούμενοι μάλιστα από το ταξικό τους ένστικτο και την πείρα τους οι εργάτες προχώρησαν σε πολιτικά αιτήματα που έβαζαν καθαρά το θέμα της εξουσίας στο προσκήνιο: Τα αιτήματα αυτά περιλάμβαναν τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος για τη δημιουργία εργατικών Συμβουλίων (Σοβιετ) τα οποία να συμμετέχουν στη διεύθυνση των βιομηχανικών επιχειρήσεων και να έχουν το δικαίωμα να διορίζουν και να παύουν διευθυντές επιχειρήσεων, συμμετοχή στον έλεγχο των βασικών θέσεων στις επιχειρήσεις και σε άλλες σημαντικές αποφάσεις ενώ προχώρησαν και σε διεθνιστικό κάλεσμα προς τους συναδέλφους τους των άλλων Ανατολικών χωρών για την ίδρυση ανεξάρτητων συντεχνιών. Όλες όμως αυτές οι ιστορικές παραχωρήσεις που κέρδισαν οι εργάτες δεν ήταν αρκετές για να λύσουν τα προβλήματα τα δικά τους και της Πολωνικής κοινωνίας. Ούτε λύνονται τα προβλήματα με την αντικατάσταση της μιας γραφειοκρατικής κυβέρνησης με την άλλη (Από τον Γκαμούλκα στον Γκιέρεκ (1970), από τον Γκιέρεκ στον Κάνια, κι από τον Κάνια στον Γιαρουζέλσκι).

Όπως υποστήριζε η Σ. Εκφραση το κλειδί της επίλυσης της Πολωνικής κρίσης βρισκόταν από την αρχή στην ανατροπή της γραφειοκρατίας τη συντριβή του κρατικού μηχανισμού - στρατού, αστυνομίας κλπ, την επέκταση της πολιτικής επανάστασης στις γειτονικές χώρες και το κάλεσμα των

μαζών των άλλων ανατολικών χωρών - ιδιαίτερα της Σ. Ενωσης - να εμποδίσουν μια σοβιετική εισβολή στην Πολωνία.

Η ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ ΕΜΠΟΔΙΟ ΣΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Γιατί αυτό που εμπόδιζε την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων κι έσπρωχνε την οικονομία στην άβυσσο ήταν το γραφειοκρατικό σύστημα οργάνωσης της παραγωγής χωρίς δημοκρατικό εργατικό έλεγχο και διαχείριση. Ήταν η παρασιτική επιβολή της γραφειοκρατίας, η διαφθορά, τα μέσα, το ρουσφέτι, τα σκανδαλώδη προνόμια (τα ειδικά νοσοκομεία, και τα ειδικά καταστήματα ΚΟΚ) που απολάμβαναν οι γραφειοκράτες σε βάρος της εργατικής τάξης και της οικονομίας. Ήταν η κατάσταση που αποπροσανατόλιζε τους εργάτες, αφαιρούσε απ' αυτούς κάθε κίνητρο για παραγωγικότητα, τους έσπρωχνε στον αλκοολισμό και την εξαθλίωση, και στο μεγάλο μίσος προς το κομμουνιστικό κόμμα, το κόμμα των μαστόρων, των χαφιέδων και των αστυνομικών.

Αυτά τα προνόμια, παρόμοια μ' αυτά που κατέχουν στον καπιταλισμό οι αστοί, ήταν αναπόφευκτο να προστατέψει με κάθε θυσία η γραφειοκρατία και μαζί της το κατεστημένο των άλλων Ανατολικών χωρών και της Σοβιετικής Ενωσης γιατί η επιβολή μιας υγιούς εργατικής δημοκρατίας στην Πολωνία θα αποτελούσε το έναυσμα για την εξέγερση των εργατών σ' όλες τις χώρες του ανατολικού μπλοκ. Η Πολωνική γραφειοκρατία λοιπόν όπως αποκαλύφθηκε πρόσφατα, προετοίμαζε από τον περασμένο Μάρτη την επιβολή του Στρατιωτικού Νόμου περιμένοντας τις πιο κατάλληλες γι' αυτή συνθήκες.

ΑΝΙΚΑΝΗ ΗΓΕΣΙΑ

Τι έκαμε και πως προετοίμαστηκε η ηγεσία της Αλληλεγγύης; Δυστυχώς δεν πέρασε πολλός καιρός από την απεργία στο Γκτανσκ για να φανει πως η ηγεσία αυτή με πρωτεργάτη τον Λεχ Βαλέσα, ήταν ανίκανη να καταλάβει τις κοσμογονικές αλλαγές στες οποίες το κίνημα είχε τη δυνατότητα να οδηγήσει. Από την αρχή ο Βαλέσα και οι όμοιοι του στράφηκαν προς την καθολική εκκλησία σαν ηθικό καθοδηγητή, ενώ ταυτόχρονα προσπαθούσαν να περιορίσουν τα αιτήματα των εργατών σε αποκλειστικά οικονομικά θέλοντας να συγκρατήσουν το μέγεθος των εργατικών κινητοποιήσεων προβάλλοντας τον μπαμπούλα της Σοβιετικής εισβολής. Το πόσο απροετοίμαστη ήταν η ηγεσία της Αλληλεγγύης φάνηκε πιεζοκάθαρα όταν αμέσως μετά την επιβολή του Στρατιωτικού Νόμου ο

Ενάντια στα τάνκς των Γιαρουζέλσκι

στρατός έβρισκε ολόκληρη την ηγεσία της Αλληλεγγύης σε συνεδρία συλλαμβάνοντας και τους 108 από τους 109 του Συμβουλίου της συντεχνίας, ενώ η τύχη του Βαλέσα παραμένει ακόμα άγνωστη.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Οι πληροφορίες που βγαίνουν από την Πολωνία είναι πολύ λίγες για να επιτρέψουν οποιαδήποτε πρόβλεψη για την βραχυπρόθεσμη ικανότητα του στρατού «να επιβάλει την τάξη» και να σταθεροποιήσει τη γραφειοκρατία στην εξουσία. Το βέβαιο είναι πως η Πολωνική εργατική τάξη έχει μπροστά της ένα τρομαχτικά δύσκολο αγώνα γιατί έχει παραμείνει τώρα εντελώς ακέφαλη, οι συγκοινωνίες και οι επικοινωνίες ελέγχονται από τα σώματα ασφαλείας ενώ οι εργάτες είναι σίγουρα κουρασμένοι μετά από 18 μήνες αγώνων που έφτασαν πριν λίγους μήνες στο ζενιθ χωρίς να προχωρούν σε νέα χειροπιαστά επιτεύγματα. Ο δυναμισμός όμως, η αντοχή ή μαχητικότητα, η αποφασιστικότητα που επέδειξε όλο αυτό τον καιρό η εργατική τάξη μέσα στις πιο αντίξοες συνθήκες είναι πραγματικά τρομαχτικός σε σημείο που να μην αποκλείονται εκπλήξεις.

Το σημαντικότερο όμως είναι πως μακροπρόθεσμα δεν υπάρχει διέξοδος στην Πολωνική οικονομική κρίση ούτε κάτω από το στρατό του Γιαρουζέλσκι ούτε ακόμα κάτω από μια Σοβιετική κατοχή. Η κρίση είναι τόσο βαθιά στην Πολωνία όσο και στις υπόλοιπες ανατολικές χώρες σε μικρότερο βαθμό και παγκόσμια έτσι ώστε να προδικάζει την α-

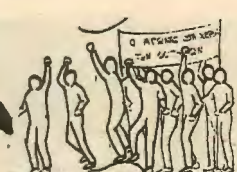
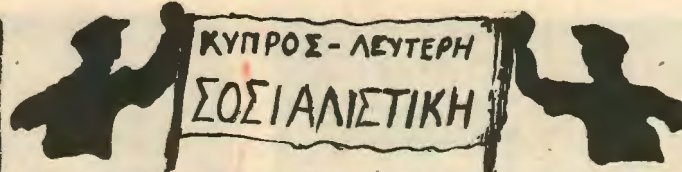
δυναμία της στρατιωτικής γραφειοκρατίας να προσφέρει ένα ικανοποιητικό βιοτικό επίπεδο και μια υποφερτή ποιότητα ζωής στους εργάτες. Αυτή της η αδυναμία αναπόφευκτα θα οδηγήσει σε νέες εξεγέρσεις στο μέλλον ακόμα και αν καταφέρει τελικά η γραφειοκρατία να σταθεροποιηθεί.

Η Πολωνική εργατική τάξη θα μπει ξανά στην πάλη οπλισμένη με την πείρα των λαθών του παρελθόντος και με τη συνειδητοποίηση της αναγκαιότητας για την τελειωτική συντριβή της γραφειοκρατίας και των δυνάμεων καταστολής που διαθέτει αφού θα έχει γνωρίσει στην πράξη τις διχαστικές και βάρβαρες μεθόδους τους.

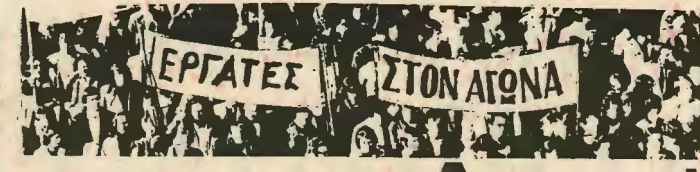
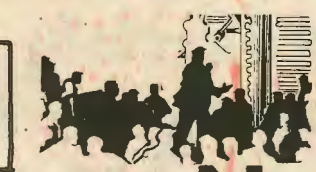
ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΩΝ ΠΟΛΩΝΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Το εργατικό κίνημα της Κύπρου, παραμερίζοντας την

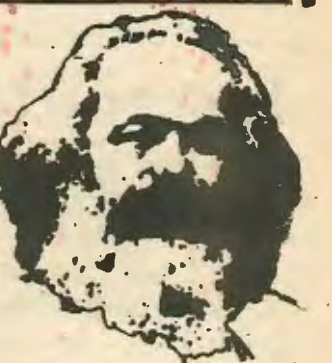
δημαγωγική αντικομμουνιστική προπαγάνδα της δεξιάς που βρίσκει σήμερα την ευκαιρία να πληξει το σοσιαλισμό ταυτίζοντας τον με τα τάνκς του Γιαρουζέλσκι, πρέπει, με όσα μέσα διαθέτει, να σταθεί στο πλευρό των Πολωνών εργατών. Γιατί η νίκη τους δεν θα σημάνει μόνο τη συντριβή σ' όλες τις ανατολικές χώρες των γραφειοκρατιών που αμαυρώνουν καθημερινά την ιδέα του σοσιαλισμού στις συνειδήσεις των εργαζομένων των χωρών της δύσης. Η οικοδόμηση μιας νέας υγιούς σοσιαλιστικής δημοκρατίας θα λάμψει σαν φάρος στα μάτια των εργαζομένων όλων των χωρών; και ο σοσιαλισμός, θα γίνει ένα παράδειγμα για να τον μιμηθούν κι όχι ένα καταπιεστικό σύστημα για να το αποφύγουν:

ΕΡΓΑΤΙΑ

«Αφήστε την άρχουσα τάξη να τρέμει... Οι εργάτες δεν έχουν να χάσουν τίποτα εκτός απ' τις αλυσίδες τους και έχουν να κερδίσουν έναν κόσμο δίκαιο. Προλετάρια όλων των χωρών ενωθείτε!»

ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ: Κρατικοποίηση Αυτοδιαχείριση

Η κρίση στις Κυπριακές Αερογραμμές ήρθε να προστεθεί σε μια ήδη ζοφερή οικονομική εικόνα ξεσκεπάζοντας ταυτόχρονα για άλλη μια φορά, την αδυναμία των Κυπρίων καπιταλιστών και της κρατικής γραφειοκρατίας να τοποθετήσουν την κυπριακή οικονομία πάνω σε υγιείς, σταθερές βάσεις. Οι καταγγελίες και το ξεσκάσμα της κακής διαχείρισης, της διαφθοράς, της σπατάλης, της ενοικιαστικής και των αυθαιρέσεων που κλιμακώθηκαν εντός πολύωρης συζήτησης στη Βουλή βάζουν μπροστά σε κάθε Κύπριο εργαζόμενο την αναγκαιότητα ΣΗΜΕΡΑ να πάρουμε στα χέρια μας τη διαχείριση των βασικών τομέων της οικονομίας για να αποτρέψουμε την κατάρρευση της και το φόρτωμα της κρίσης στους ήδη βαρφοφορτωμένους τους εργαζομένους.

Το μέγεθος της κρίσης στις Κυπριακές Αερογραμμές φαίνεται από το γεγονός πως ακόμα και πριν την αγορά νέων αεροπλάνων η εταιρεία έχει τεράστια χρέη. Σύμφωνα με την ετήσια έκθεση της ίδιας της εταιρείας για το 1980 τα χρέη στο τέλος του 80 ξεπεράσαν τα 12 εκατομμύρια λίρες ποσο που προσεγγίζουν το πάγιο ενεργητικό της εταιρείας τον ίδιο χρόνο.

Οι ζημιές μάλιστα της εταιρείας το 1980 ήταν 2,634,624 λίρες.

Βέβαια δεν είναι μόνο οι Κυπριακές Αερογραμμές που αντιμετωπίζουν βαθεία κρίση τα τελευταία χρόνια. Πολύ μεγαλύτερες εταιρείες σε κεφάλαια και στολό όπως η Ολυμπιακή και οι Βρετανικές Αερογραμμές αντιμετωπίζουν σοβαρή κρίση λόγω της γενικότερης κρίσης του καπιταλισμού, του τεράστιου ανταγωνισμού μεταξύ των διαφόρων εθνικών εταιρειών, της αύξησης στα καύσιμα, της πτώσης του διεθνούς εμπορίου, της αύξησης στα κόμιστρα κλπ. κλπ.

Αξίζει να θυμηθούμε εδώ πως ο ανταγωνισμός της Μαγκντόνελ Ντάκας με της Λόγκιντ έσωσε την εταιρεία στη γρήγορη κατασκευή του DC10 Τζιάμπο Τζιέτι χωρίς πολλή σημασία στην ασφάλεια του αεροπλάνου για να «γυρίσει» το αντίπαλο Τράιαντα της Λόγκιντ με αποτέλεσμα τα DC10 να προκαλέσουν διπλάσιους θανάτους σε δυστυχήματα από τα υπόλοιπα (γιάμπο τζιέτι) έτσι που το 1979 στην Αμερική να απαγορευθεί η πτήση τους μετά το θάνατο 273 ατόμων στο Σικάγο τον Μάη του 79.

Αξίζει ακόμα να θυμηθούμε τα μεγάλα διεθνή σκάνδαλα εξαγοράς αξιωματικών κυβερνήσεων όπως της Ιαπωνίας και της Ολλανδίας από τη Λόγκιντ με μυσικά ποσά για εξασφάλιση ενόψει στις αγοραπωλησίες αεροπλάνων.

Θέλοντας να εκμεταλλευτούν τις οικονομικές δυσκολίες των Κυπριακών Αερογραμμών οι διάφορες ξένες εταιρείες που κατασκευάζουν αεροσκάφη μπήκαν σε μια κούρσα ενεργειών για να υποτάξουν κάτω από τη δική τους υποτέλεια τις Κυπριακές Αερογραμμές προσφέροντας συνεταιρισμούς και άλλες μεθόδους να δεν καταγγελλόταν ακόμα συγκεκρίμενα και με λεπτομέρεια στον κυπριακό λαό.

Στην προσπάθεια τους αυτή βρήκαν σύμμαχοι και αρωγο το Δημοκρατικό Συναγερμό που ε-

βρη). Ζήτησε ακόμα το ξεκαθάρισμα της αλήθειας σχετικά με τις καταγγελίες του Συναγερμού εναντίον του τωρινού Συμβούλου για παράκαμψη της διαδικασίας των προσφορών στο θέμα της προμήθειας φαγητών και στο διορισμό του διευθυντή της Συμπαιρ στο Λονδίνο και για την πληροφορία ότι αποκρύβθηκαν εκθέσεις εμπειρογνομώμενων σχετικά με την αγορά νέων αεροπλάνων.

Κατάγγειλε τέλος πως αγνοήθηκε προφώρα - προέσμευση της «Μπρίτις Αϊακράφτ» για αντικατάσταση τριών BAC-111 με νέα υπερσύγχρονα αεροπλάνα με μικρή διαφορά χρημάτων.

Δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία πως είναι αδύνατο να προσφερθούν κυβερνητικές εγγυήσεις για ποσο προς τον παρον 54 εκατομμύριον λίρων για την αγορά δυο νέων αεροπλάνων να βρισκονται σε ιδιωτικά χέρια. Γιατί με τον τρόπο αυτό γίνεται η ευκαιρία σε ιδιώτες να κερδοσκοπήσουν χωρίς κανένα κεφαλαιουχικό κίνδυνο αφού ο εμπλουτισμός του στόλου της εταιρείας θα γίνει με την εγγύηση κοινωνικού χρήματος δηλαδή κρατικών δαπανών που βγαίνουν από τη φορολογία των εργαζομένων.

Γι αυτό η ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ πρέπει όχι μόνο να επιμείνουν αλλά να επιβάλουν με κάθε μέσο που διαθέτουν την πλήρη

κρατικοποίηση των Κυπριακών Αερογραμμών.

Αλλά όμως το πρόβλημα και ξεπερνιέται η κρίση τελείως με την Κρατικοποίηση;

Στην απάντηση του ερωτήματος αυτού δεν πρέπει να παραμερίσει ο προβληματισμός για τη βιωσιμότητα του «εθνικού μεταφορέα». Πρέπει να απαιτηθούν πλήρη στοιχεία πάνω στο θέμα γιατί πραγματικά ο άμεσος ενδιαφερόμενος, ο Κύπριος εργαζόμενος, βρίσκεται στο σκοτάδι όσον αφορά τα προβλεπόμενα κέρδη ή ζημιές της εταιρείας σε μια εποχή βαθείας καπιταλιστικής κρίσης και αμαρτηρού ανταγωνισμού μεταξύ των εθνικών εταιρειών.

Επιστρέφοντας στο θέμα της κρατικοποίησης, πέρα από την πλήρη υποστήριξη του αιτήματος και τον συνεπή αγώνα για υλοποίησή του η κυπριακή εργατική τάξη πρέπει να προχωρήσει πέρα πέρα. Γιατί από μόνη της η κρατικοποίηση δεν αποτελεί λύση. Ηδη το κράτος με το 53% των μετοχών που είχε (τώρα ανήκει με το ποσοστό στο 71% με την αγορά μετοχών των Βρετανικών Αερογραμμών) είχε ουσιαστικά κάτω από τον έλεγχό του την εταιρεία. Η κυβέρνηση στη διόριση του Διοικητικού Συμβούλου και τον Πρόεδρο της εταιρείας. Δεν μπόρεσε όμως να αποτρέψει τις «ατασθαλίες» τις αυθαιρέσεις και τις σπατάλες της προηγούμενης διοίκησης ούτε τις υπερβασίες των ευνοιο-

κρατία και τα υπόλοιπα για τα οποία έχει κατηγορηθεί το νέο Συμβούλιο και κυρίως ο πρόεδρος του. Κι εδώ βρίσκεται η αδυναμία της αντιολιγαρχικής δημοκρατίας του Συναγερμού. Γιατί πέρα από τις καταγγελίες και τις κατηγορίες δεν έχει στην ουσία κάποια μέθοδο να προτείνει για την καλύτερη διαχείριση και τον έλεγχο της εταιρείας. Στη θέση του ΔΗΚΟίτη του Γαλαταριάτη θάταν ευχαριστήμενη η ηγεσία του Συναγερμού να έχει κάποιο συναγερμικό παράγοντα να κάνει τις υπερβασίες και τις αυθαιρέσεις για τις οποίες κατηγορού τον πρόεδρο της εταιρείας σήμερα.

Μπροστά στο φάσμα να αποδειχτεί ένα οποιοδήποτε νέο διοικητικό συμβούλιο Κυπριακών Αερογραμμών το ίδιο διεφθαρμένο και ανεπαρκές όπως αυτο που κατηγορήσει ο ίδιος ο Γαλαταριάτης η Κυπριακή αριστερά πρέπει να αντιπαραθέσει το αίτημα για αυτοδιαχείριση. Τη διοίκηση δηλαδή της εταιρείας από τους ίδιους τους εργαζόμενους με τη συμμετοχή κατά πλειοψηφία των εκπροσώπων των εργαζομένων στο Συμβούλιο ο μετα από δημοκρατικές εκλογές.

Η θητεία των μελών στο Συμβούλιο θα μπορούσε να ήταν χρονιάτικη με δικαίωμα άμεσης ανάκλησης σε περίπτωση απεργίας, «ατασθαλιών» κλπ. Ο μισθός τέλος των συμβούλων δεν θα πρέπει ναταν πολύ πιο

ψηλός από αυτό των εργαζομένων στην εταιρεία για να αποτραπεί ο κίνδυνος δημιουργίας κατεστημένου, ευνοικρατίας και ρουσφετιού όπως φαίνεται να γίνεται μέχρι σήμερα.

Η συμμετοχή απλώς των εργαζομένων στο συμβούλιο - όπως προτείνεται από την ΕΔΕΚ - δεν μπορεί στην ουσία να αλλάξει τη μορφή της εταιρείας έστω κι αν κρατικοποιηθεί πλήρως. Γιατί εφόσον οι κρατικοποιημένες Κυπριακές Αερογραμμές θα δουλεύουν για ένα κράτος που θα συνεπίζει να εξυπηρετεί τα συμφέροντα της άρχουσας αστικής τάξης η κρατικοποίηση από μόνη της δεν αποτελεί εγγύηση πως η κρατικοποιημένη εταιρεία θα δουλέψει για το συμφέρον της εργατικής τάξης. Η δημοκρατική διαχείριση της εταιρείας από τους ίδιους τους εργαζόμενους αποτελεί την μόνη εγγύηση.

Η πλήρης κρατικοποίηση των Κυπριακών Αερογραμμών και η επιβολή της αυτοδιαχείρισης πρέπει τέλος να ειπωθεί σαν ένα μέτρο μόνο στην πορεία της απαίτησης να καταργηθούν τα καπιταλιστικά των βασικών τομέων της οικονομίας και την κρατικοποίηση τους σε μια σχεδονολογική οικονομία που αποτελεί την τελική εγγύηση για την αποτροπή των σκανδάλων και της διαφθοράς και για μια σταθερή μακροπρόθεσμη ανάπτυξη και ευημερία.

Δέλα Μ.

ΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τι μπορεί να πει και τι ενδιαφέρουν να δείξει για τα λογοτεχνικά βραβεία ένας άνθρωπος που έχει αποφασίσει να μη υποβάλει ποτέ τα βιβλία του στην επιτροπή βράβευσης άρα αδιαφορεί και γι' αυτή και για τις ενέργειες της και τις αποφάσεις της;

Πιστεύω ότι μπορεί να πει μερικά λόγια που θέγουν την πολιτικοκοινωνική σημασία που έχουν αυτά τα βραβεία και τις επιπτώσεις τους στην Κυπριακή πνευματική ζωή.

Λοιπόν ο' αυτόν το μακάριότοπο που εφησυχάζουν και τον δρύνει καινοτομία (ενώ πίσω απ' αυτή την κρούστα όλα είναι συντηρητικά και αρτηριοσκληρωμένα) τα λογοτεχνικά βραβεία δεν είναι παρά ένα ακόμα πανηγύρι παζαρεμάτων και εμπροκομιματικών δολοφονιών.

Η κατάσταση αυτή αρχίζει από τη σύσταση της κρατικής επιτροπής η οποία εκφράζει το κομματικό πολιτικό ισοδύναμο των δυνάμεων της κυπριακής πολιτικής κομματικής ζωής.

Αν προσέξουμε τους ανθρώπους που στελεχώνουν κάθε χρόνο την επιτροπή βράβευσης θα δούμε ότι οι ανακατατάξεις της κυπριακής πολιτικής ζωής και κομματικές συμμαχίες συσπειρώσεις επικρατούν και οπισθοχωρήσεις αντανάκλονται ο' αυτή την επιτροπή που ανάλογα συγκροτείται.

Φυσικά όλα αυτά δεν υπονοούν ότι η πλειοψηφία των βραβευμένων λογοτεχνικών δεν αξίζει το βραβείο κι ούτε ότι η πλειοψηφία των μελών της κρατικής επιτροπής δεν είναι σωστά τη δουλειά της (οι διαδικασίες μέσα στις ο-

φάσεις της που τα βραβεία διανέμονται ανάλογα με τις καταστάσεις που επικρατούν στην πολιτική ζωή του τόπου.

Εν τω μεταξύ τα βραβεία αυτά έχουν μια διαδικασία απονομής τους που είναι εξουτελιστική - οι συγγραφείς υποβάλλουν τα έργα τους με αιτήσεις τους ζητούν κρίση βαθμολογία και βράβευση (φανταστείτε στα δημοτικά σχολεία έχει κατηγορηθεί η βαθμολογία καθώς και εν μέρει στα γυμνάσια ενώ παραμένει η βαθμολογία στους λογοτέχνες μας).

Σε άλλες χώρες καθώς και στην Ελλάδα με χιλιάδες λογοτεχνικές εκδόσεις κάθε χρόνο, οι συγγραφείς δεν υποβάλλουν τα έργα τους στην επιτροπή για βράβευση. Θεωρείται ότι καθήκον της επιτροπής των βραβείων είναι να παρακολουθεί από μόνη της την πνευματική λογοτεχνική ζωή του τόπου και να δίνει στο τέλος τα βραβεία.

Στην Κύπρο ο' ένα μικρό χώρο που οι λογοτεχνικές εκδόσεις σε μερικά είδη (π.χ. μυθιστόρημα) μετρούνται στα δάκτυλα του χεριού δεν μπορεί μια επιτροπή να παρακολουθήσει για ένα χρόνο τη λογοτεχνική παραγωγή και να δώσει στο τέλος τα βραβεία, χρειάζεται να υποβάλλουν οι λογοτέχνες τα βιβλία τους για κρίση σαν καλά μυθιστορικά.

Φυσικά η εξουσία έχει κι εδώ τη δική της λογική. Ξέρει ότι αυτή η διαδικασία δίνει ακόμα ένα μικρό χάσο του τι περιγράφεται και να δώσει στο τέλος τα βραβεία, χρειάζεται να υποβάλλουμε το πιο πολλά χειραγώγησή του (μόνο που σκίφτους τους λογοτέχνες μας γνωστούς και άγνωστους να καταβαίνουν στο

ΣΑΒΒΑΣ ΠΑΥΛΟΥ

Αθλιές συνθήκες δουλειάς στο ΑΛΠΑΝ

Την τελευταία βδομάδα επισκεφτήκαμε τα εργαστήρια της εταιρίας ΑΛΠΑΝ όπου συζητήσαμε μαζί με εργάτη της εταιρίας για την κατάσταση που επικρατεί στη δουλειά του. Οι απαντήσεις του εργάτη για τους συγκεκριμένους ερωτήσεις μας πράγματι μας κατάπληξαν, κι αυτό διότι σπάνια συναντήσαμε τόσο άοχμες συνθήκες και όρους δουλειάς στις διάφορες έρευνες που κατα κάποιους είχαμε κάνει.

Τα παρακάτω που θα αναφέρουμε αφορούν περισσότερο τους νέους εργάτες χωρίς όμως να μην επηρεάζονται και οι παλαιοί. Συγκεκριμένα ένας νέος εργάτης παίρνει καθαρό μισθο 60 λίρες μηνιαίως. Και ενώ έχουν δικαίωμα τιμαριθμικού επιδόματος κανένα από τους νέους εργάτες δεν παίρνει. Εκτός από αυτόν τον πολύ χαμηλό μισθο για τις σημερινές ανάγκες της ζωής οι εργάτες έχουν ανακαλύψει ότι μέχρι τώρα οι εργοδότες τους δεν τους έβαλαν τη σπάνια τους έχουν βάλει ταμείο προνοίας το οποίο δικαιούται όλοι ανεξαιρέτως οι εργάτες. Αυτό συνέβαινε στους νέους εργάτες. Οι παλαιοί έπαιρναν κανονικά ταμείο προνοίας αλλά μόνο πάνω στο βασικό τους μισθο.

Ενα άλλο σημαντικό πρόβλημα που έχουν οι εργάτες είναι ότι εργάζονται πολύ περισσότερες ώρες από κάθε άλλο τόπο δουλειάς. 44 1/2 ώρες τη βδομάδα! Εκτός από αυτό έχουν λιγότερες αργίες από άλλους τόπους. Αυτό συμβαίνει διότι όταν έχουν τα εργαστήρια αργία οι εργοδότες τους λένε ότι είναι υπάλληλοι καταστήματα ενώ όταν έχουν τακταστήματα αργία τους λένε ότι είναι υπάλληλοι εργαστηριών!!

Η παρεξήγηση αυτή (που την εκμεταλλεύονται με τον καλύτερο τρόπο οι εργοδότες) υπάρχει διότι οι εργάτες των εργοστηρίων ενώ έχουν προσληφθεί σαν τεχνικοί χρησιμοποιούνται περισσότερο σαν φορτωτές - εκφορτωτές στις στα σπίνια, κάτι που δεν έχει καμία σχέση με την δουλειά τους.

Τον τελευταίο καιρο οι εργάτες είχαν οργανωθεί σε συντηχίες για να μπορέσουν να σταματήσουν αυτή την κατάσταση. Οι συντηχίες προσπάθησαν να έρθουν σε επαφή με τον διευθυντή του τμήματος που ανήκει το εργαστήριο αλλά αυτός τους απάντησε ότι δεν συζητά με θόλο τα αιτήματα των εργατών και έδωσε την αποδοσία με άλλους συντηχίες. Εδώ θα πρέπει να αναφερθεί ότι η περασμέ-

ΝΤΙΝΟΣ

Νοσοκόμες και Υπάλληλοι

Ιδιωτικών Κλινικών ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΡΑ!

Η Παγκύπρια Ομοσπονδία Ανεξαρτήτων Συντηχνιών (ΠΟΑΣ), ιδρύθηκε το 1952. Σ' αυτή υπήρχαν παλιά, πολλά μέλη συμπεριλαμβανομένων και ημικρατικών οργανισμών όπως ΑΗΚ, ΣΥΤΑ κλπ. Όμως σήμερα είναι γραμμένα κάπου 1000 μέλη κυρίως υπάλληλοι ιδιωτικών γραφείων.

Σαν μέλη της ΠΟΑΣ αναλάβαμε από μόνοι μας την οργάνωση ενός άλλου κλάδου, των νοσοκόμων και υπαλλήλων ιδιωτικών κλινικών. Συγκεκριμένα είμαστε 3 μέλη από κάποιον άλλο κλάδο της συντηχίας, άσχετο μ' εκείνο των νοσοκόμων.

Συναντηθήκαμε λοιπόν με τον Γ.Γ. της ΠΟΑΣ και συζητήσαμε για την ιδέα που είχαμε, εμείς τα μέλη, και προτείναμε την έκδοση ενός φυλλαδίου. Το φυλλάδιο αυτό θα διονόταν προσωπικά στις νοσοκόμες κι υπαλλήλους των ιδιωτικών κλινικών. Αναφερόταν στις δύσκολες συνθήκες δουλειάς τους, δηλαδή, πολλές ώρες δουλειάς, λίγος μισθος, χωρίς τιμαριθμικό κλπ. Γι' όλους αυτούς τους λόγους τους καλούσαμε για μια συνάντηση στα γραφεία της ΠΟΑΣ όπου θα συζητούσαμε τα προβλήματά τους και την προσπάθεια λύσης τους.

Ετσι αρχίσαμε την δουλειά. Πηγαίνομε από κλινική σε κλινική και μοιράζομε το φυλλάδιο. Οπου μπορούσαμε καθόμαστε λίγο και το κουβεντιάζομε ή γενικότερα κουβεντιάζομε για τα προβλήματά τους.

Οι νοσοκόμες κι οι υπάλληλοι μας δέχθηκαν με πολύ ενθουσιασμό αρωπώντας οι περισσότεροι «ποιος τους θυμήθηκε». Όλες ανεξαιρέτως μας ήταν μεγάλα. Σχεδόν όλες είπαν ότι δεν ενδιαφέρονται ή ότι δεν το διακινούνε.

Μας φάνηκε πολύ παρράξον, στην αρχή, η τόσο αλλαγή τους. Όμως όταν το σκεφτήκαμε μόνες μας είδαμε ότι είχαν πολλούς λόγους για να αλλάξουν.

1) Η ΠΟΑΣ απ' αυτά που είπαμε στην αρχή, δεν εί-

να τόσο μεγάλη ομοσπονδία όσο η ΠΕΟ και η ΣΕΚ.
2) Οι γιατροί - εργοδότες τους να έμαθαν για την προσπάθεια οργάνωσης τους και να τις απείλησαν.
3) Οι ιδίες οι 7 νοσοκόμες δεν βοήθησαν όσο έπρεπε, πνιγμένες κι αυτές απ' τον ελάχιστο χρόνο που έχουν ελεύθερο.
4) Όπως είπαμε είμαστε 3 μέλη της ΠΟΑΣ, ο αριθμός είναι μικρός για μια τέτοια δουλειά, βοήθεια από τα μέλη δεν μπορούσαμε να έχουμε.

Σήμερα προσπαθούμε να έχουμε επαφή με τις πιο δραστήριες από τις νοσοκόμες, γιατί πιστεύομε ότι δεν έχουμε τελειώσει και ότι αυτή η δουλειά είναι αρκετά δύσκολη και χρειάζεται πολλή δουλειά για κάποιο καιρο.

Πάντως οι νοσοκόμες έχουν στα χέρια τους, μεγάλη δύναμη. Μια μέρα να λειψούν απ' τη δουλειά τους, οι κλινικές θα παραλύσουν. Μ' αυτή την δύναμη τους μπορούν να φτάσουν κι ως την απεργία.

Είναι αδικία, διότι ενώ οι γιατροί κάθε μέρα γίνονται και πιο πλούσιοι, αυτές που κάνουν μια τέτοια δύσκολη και κοραυστική δουλειά να παίρνουν ψίχουλα. Χρειάζεται λοιπόν πολλή δουλειά και απ' τις ιδίες κυρίως τις νοσοκόμες κι υπαλλήλους των ιδιωτικών κλινικών, να την επιτυχή διεκδίκηση των δίκαιων αιτημάτων του.

ΔΗΜΗΤΡΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Εργοδότες και κυβερνητική οικονομική πολιτική ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΤΟ ΒΙΟΤΙΚΟ ΜΑΣ

ΕΠΙΠΕΔΟ

Οι ανησυχίες των πλατιών λαϊκών μαζών για την κατάσταση της οικονομίας ολοένα και αυξάνονται στην τελευταία περίοδο και ο καθημερινός τύπος αφιερώνει όλο και περισσότερες σελίδες στην ανάλυση των συνθηκών της Κυπριακής οικονομίας. Παρ' όλο που η κυβέρνηση προσπαθεί να κρατήσει ένα ηρεμο πρόσωπο καθησυχάζοντας το λαό πως υπάρχουν μεν προβλήματα αλλά πως δεν πρέπει να μας δημιουργούν ιδιαίτερες ανησυχίες, όλοι οι δείκτες της οικονομίας δείχνουν πως τα πράγματα δεν είναι καθόλου έτσι.

Η οξυνση της οικονομικής υφεσης δίνει αφορμη για να βγαίνουν στην επιφάνεια το ένα μετά το άλλο διάφορα σκάνδαλα μέσα στους κύκλους της αστικής τάξης και του αστικού κράτους. Αποτέλεσμα της νοσφιλοκρατικοποίησης του Συνεργατισμού ο Κυπριακός Συνεργατισμός πληρώνει - εκτός από τη σπατάλη των πόρων - οξύνει την κατάσταση των εταιρειών του Συνεργατισμού (όπου η Ερευνητική Επιτροπή για το θέμα) οι οποίες είναι μη παραγωγικές και των οποίων τα χρέη ανέρχονται σε δεκάδες εκατομμύρια. Αποτέλεσμα της αδιαφορίας των υπευθύνων για τον δρόμο Λευκωσίας-Λεμεσού, το Κυπριακό κοινο πληρώνει τα σπασμένα με αρκετά εκατομμύρια πάνω από τους αρχικούς υπολογισμούς και καθυστέρηση στην συμπλήρωση του έργου που υπολογίζεται σε 7-8 μήνες. Πιο πρόσφατα, το θέμα των Κυπριακών Αερογραμμών, έδωσε μια εικόνα της ανευθυνότητας και διαφθοράς που χαρακτηρίζει τα ανώτερα αστικά και διευθυντικά στρώματα.

Τα προβλήματα της Κυπριακής οικονομίας, όμως δεν πηγάζουν απλώς από την ανεπάρκεια και διαφθορά των διευθυντικών σωμάτων και του κράτους: υπάρχουν όλα τα στοιχεία που φανερώνουν πως η κρίση του Κυπριακού καπιταλισμού είναι δομική δηλαδή αποτέλεσμα των εσωτερικών αντιφάσεων του καπιταλισμού πάνω σε εθνικό και διεθνές επίπεδο από την οποία η Κυπριακή οικονομία δεν μπορεί να ξεφύγει όσο «καλοί» κι αν είναι οι αστοί που την διαχειρίζονται.

Ο πληθωρισμός έχει πάρει ιδιαίτερα ανησυχητικές διαστάσεις. Παρ' όλο που τα επίσημα στοιχεία τον ανεβάζουν γύρω στο 10% ο πραγματικός πληθωρισμός είναι πολύ ψηλότερος - πράγμα που εξηγεί και τις αυξημένες πιέσεις των καπιταλιστών για παραγωγή των μισθών και αναθεώρηση του θεσμού της «αυτόματης» αναπροσαρμογής του Τιμαριθμικού Δείκτη.

Η ανεργία βρίσκεται σύμφωνα με τις επίσημες στατιστικές γύρω στο 3%. Η κυβέρνηση χρησιμοποιεί το γεγονός πως αυτό το ποσοστό είναι χαμηλό σε σχέση με τις χώρες της Δύσης για να πείσει πως δεν υπάρχει πρόβλημα ανεργίας στην Κύπρο. Η πραγματικότητα είναι πως λόγω της ψηλής κινητικότητας του εργατικού δυναμικού στον τόπο μας (λόγω του μικρού χώρου), το ποσοστό 3% αντιστοιχεί με ποσοστά γύρω στο 5% στις Ευρωπαϊκές χώρες. Επιπλέον, άμα ληφθεί υπ' όψη ο αριθμός των Κυπρίων εργατών που βρίσκονται στο εξωτερικό, το ποσοστό ανεβαίνει γύρω στο 10%. Παρ' όλο λοιπόν που ο αριθμός των ανέργων Κυπρίων αντιστοιχεί σ' ένα 3% του εργατικού μας δυναμικού, η πραγματική ανεργία που δημιουργά ο Κυπριακός καπιταλισμός αντιστοιχεί με περίπου 10% στον ανεπτυγμένο καπιταλιστικό χώρο.

Πέρα απ' αυτά, το εμπόριο μας ισοζύγιο βρίσκεται σε ελλείμα. Κι ακόμα, τα ταμεία της κυβέρνησης αδειάζουν σ' επικίνδυνο βαθμό. Χρυστούν ήδη 200 εκ. λ. οι τόκοι των οποίων ανέρχονται σε 25 εκ. Το ελλείμα στον Κρατικό Προϋπολογισμό για το 82 που ανέρχονται σε 97.5 εκ. λ. θα πληρωθούν εξ ολοκλή-

ρου από νέα δάνεια. Αυτή η νέα δανειοδότηση της Κυβέρνησης δεν πρέπει να ειδωθεί σαν μια ψυχραιμη κίνηση για ανάπτυξη των επενδυτικών δυνατοτήτων αλλά σαν μια απελπισμένη κίνηση από μέρους της κυβέρνησης να κρατήσει τις δεσμεύσεις της και να μην καταρρεύσει κάτω από της αδυναμία της να συνεχίσει ότι ήδη ξεκίνησε.

Συνοπτικά την κρίση του Κυπριακού καπιταλισμού συνιστούν τα ακόλουθα:

- * Αδιέξοδο στην Δημοσιονομική Πολιτική: όταν και η απλή εκπλήρωση των ήδη υπάρχουσων υποχρεώσεων της Κυβέρνησης δημιουργά πληθωρισμό.
- * Ελλείμα στο ισοζύγιο πληρωμών: όταν οι Κυπριακές εξαγωγές δεν είναι ανταγωνιστικές στην παγκόσμια αγορά.
- * Καλπάζων πληθωρισμός: όταν για να διατηρήσει τα κέρδη της η κεφαλαιοκρατική τάξη ανεβάζει τις τιμές γιατί δεν μπορεί ν' αναπτύξει την παραγωγή.
- * Αυξανόμενη ανεργία όταν η ανικανότητα των αστών να διατηρήσουν την παραγωγή στα προηγούμενα επίπεδα δημιουργά πλεονασμό εργατικών δυνάμεων: Ηδη είναι εμφανής η πτώση στις επενδύσεις. Κατά την περίοδο 1979-80 η ανεργία αυξήθηκε κατά 17% και στην περίοδο 1980-81 περίπου 60%.

Μπροστα σ' αυτά τα προβλήματα, ακόμα κι οι καλύτεροι οικονομολόγοι της Δυτικής Ευρώπης πλένουν τα χέρια. Όλες οι οικονομικές-θεωρίες των αστών που δοκιμάστηκαν στο παρελθόν αδυνατούν να λύσουν το οικονομικό αδιέξοδο. Οποιαδήποτε προσπάθεια να λυθεί έστω κι ένα από τα παραπάνω συστατικά της οικονομικής κρίσης θα έχει αρνητικές επιπτώσεις πάνω στα υπόλοιπα.

Αυτές οι συνθήκες οδηγούν αναγκαστικά σε οξυνση της ταξικής πάλης. Καταλαβαίνοντας, οι Κύπριοι αστοί, πως ο μόνος τρόπος να διατηρήσουν τα κέρδη τους είναι με το να φορτώσουν τις επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης στους πλάτες των εργαζομένων, έχουν στρέψει τις προσπάθειές τους σε μια επίθεση ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των λαϊκών στρωμάτων. Διαπιστώνοντας μια κάμψη στις παραγωγικές δυνάμεις στον τόπο, η κυβέρνηση προσφέρει

και Βιομηχανών θεωρεί πως λαός φέρει ευθύνη γι' αυτό λόγω της «υπερμετρής» αύξησης των πραγματικών κόστων, και του φαινομένου της υπερκατανάλωσης που χαρακτηρίζει τον Κύπριο εργαζόμενο!!!

Η λύση την οποία προσφέρει το εμπορικό και βιομηχανικό επιμελητήριο (ΚΕΒΕ) είναι η εμπρακτική ενίσχυση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας με την παροχή νέων κινήτρων προς τους βιομήχανους, γιατί παρόλο που τα υφιστάμενα κίνητρα είναι «ένα βήμα προς τη σωστή κατεύθυνση, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι αρκετά.» Η συνταγή του ΚΕΒΕ για την αναζωογόνηση της οικονομίας συνίσταται στην παγοποίηση των μισθών

(αυξήσεις μόνο αμα υπάρχουν αυξήσεις στην παραγωγικότητα) στην ανεξέλεγκτη, στην ουσία, αύξηση των τιμών στην «αναστολή» της τιμαριθμικής αναπροσαρμογής, κι αν όχι, τουλάχιστο στην αλλαγή του τρόπου υπολογισμού του σχετικού δείκτη στην αναθεώρηση της φορολογικής πολιτικής με τρόπον που να ευνοεί το κεφάλαιο στον περιορισμό των Δημοσίων Ελλειμμάτων γιατί αυτά είναι πληθωριστικά και τελικά, στο να σταματήσει το κράτος να επεμβαίνει στις συνθήκες του ελεύθερου (!) ανταγωνισμού.

Οι συνταγές αυτές αποτελούν πιστή αντιγραφή της πολιτικής της Βρετανίας Πρωθυπουργού Θάτσερ και του Αμερικανού Προέδρου Ρήγκαν. Μετατρέποντας το Βρετανικό και Αμερικανικό προλεταριάτο σε πειραματόζωα, οι παρανοϊκοί αυτοί κυβερνήτες, δογματικά προσηλωμένοι στην

οικονομική θεωρία του «Μονεταρισμού» — που εγκαταλείφθηκε εδώ και μισό αιώνα από τους ίδιους τους αστούς λόγω της ανεπάρκειας της να λύσει τα οικονομικά αδιέξοδα, — οδήγησαν εκατομμύρια εργάτες στη μιζέρια, κτυπώντας καιρικά τις παραγωγικές δυνατότητες των χωρών τις οποίες κυβερνούν.

Αυτή την ίδια πορεία είναι που ζητούν και οι Κύπριοι μεγαλοαστοί. Για να διατηρήσουν την παρασιτική τους ύπαρξη, είναι διατεθειμένοι να ρίξουν δεκάδες χιλιάδες εργάτες στην ανεργία και την απόγνωση. Για να διατηρήσουν τα κέρδη τους ζητούν από τους λαϊκές μάζες να δεχτούν όλα τα βάρη της κρίσης.

Στο χέρι της εργατικής τάξης βρίσκεται το να βάλει φραγμό σ' αυτή την προσπάθεια.

Ο. ΠΑΝΤΗΣ

ΠΑΓΟΠΟΙΗΣΗ ΜΙΣΘΩΝ

Συνέχεια από την σελ. 1
ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ ΤΟΥ 74;

Η πολιτική αυτή βέβαια είναι η ίδια στην ουσία μ' αυτή που ακολουθήθηκε με την έγκριση δυστυχώς των συντεχνιών, αμέσως μετά τα γεγονότα του 74 όταν οι εργαζόμενοι υπέστησαν μείωση των απολαβών τους κατά 25% και αναστολή βασικών δικαιωμάτων τους χωρίς όμως οι βιομήχανοι, που πλούτισαν από τις απλόχερες «διευκολύνσεις», «δάνεια», «κίνητρα» και φορολογικές απαλλαγές, να κατορθώσουν να τοποθετήσουν την κυπριακή βιομηχανία πάνω σε μια σταθερή και υγιή βάση και να εισάξουν μοντέρνα τεχνολογία για να ανταγωνιστούν τους καπιταλιστές άλλων χωρών.

Όπως αποδείχτηκε και τότε δεν υπάρχει τίποτε που να εγγυάται πως οι οποιοσδήποτε θυσίες από μέρους των εργαζομένων θα σπρώξουν τους εργοδότες σε σοβαρές επενδύσεις σε παραγωγικούς τομείς. Ήδη, σύμφωνα με το έγγραφο, οι επενδύσεις το 1981 θα είναι μειωμένες σε σύγκριση με το 1979 σε πραγματικούς όρους.

ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΑ

Τό 70% αυτών των επενδύσεων, σύμφωνα πάντα με το ίδιο έγγραφο, γίνονται σήμερα σε κατασκευαστικά έργα. Οι καπιταλιστές της Κύπρου, όπως και οι συνάδελφοί τους στην Ελλάδα, την Αγγλία και αλλού, προτιμούν να επενδύουν σε τομείς που αποφέρουν εύκολο κέρδος (οικόπεδα, διαμερίσματα, ξενοδοχεία) είτε να φυγαδεύουν τα κεφάλαιά τους σε ξένες τράπεζες που δίνουν ψηλά επιτόκια παρα στην παραγωγή.

ΑΝΕΡΓΙΑ

Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης είναι η αύξηση της ανεργίας σε όλες τις μητροπόλεις του καπιταλισμού τις οποίες φαίνεται πως θα ακολουθήσει και η Κύπρος. Ηδη οι εργοδοτικές οργανώσεις και διάφοροι εργοδότες απειλούν τους εργάτες με ανεργία αν δεν συνετίσσουν και επιμενουν σε συνεχείς

αυξήσεις. Ακόμα όμως και στην περίπτωση αυτή, όπως αποδεικνύει καθημερινά η πείρα άλλων καπιταλιστικών χωρών, οι Κύπριοι εργαζόμενοι θα βρεθούν αντιμέτωποι, πέρα από την ανεργία που δεν αποτρέπεται, με μειωμένο βιοτικό επίπεδο, με αυξήσεις τιμών, με περιορισμένες κοινωνικές υπηρεσίες (υγεία, παιδεία, ευημερία κλπ) με μεγαλύτερα χάρματα μεταξύ πλούσιων και φτωχών.

ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ

Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις και τα αριστερά κόμματα ΕΔΕΚ και ΑΚΕΛ δεν είχαν καμία εκλογη παρα να απορρίψουν και να καταδικάσουν τις προτάσεις που περιέχονται στο έγγραφο, κι αυτο έκαμαν σε διάφορα επίπεδα έμφασης.

Η κυβέρνηση με τη σειρά της έσπευσε να καθησυχάσει τους εργαζόμενους πως δεν θα προβεί σε μονομερείς ενέργειες εφαρμόζοντας αυτή την πολιτική πριν τελειώσει τις διαβουλεύσεις της με τις οργανώσεις. Είναι πιθανό τα μέτρα που προτάθηκαν να ήταν επιτήδες «σκληρα» για να φοβίσουν τους εργαζόμενους και τις οργανώσεις τους και για να εκβιάσουν την αποδοχή μερικών απ' αυτά τα μέτρα ή/και νέων μέτρων έμμεσης φορολογίας - αρχίζοντας από τις άδειες κυκλοφορίας.

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Η σύγκρουση όμως της κυβέρνησης και των εργοδοτών, με τους οποίους συμπλέει τώρα ανοικτά, με τους εργαζόμενους, τις συνδικαλιστικές τους οργανώσεις και τα αριστερά κόμματα είναι αναπόφευκτη σε κάποιο στάδιο. Γιατι διατηρουμένων των σημερινών καπιταλιστικών δομών η οικονομία είναι αδύνατο να βγει από το αδιέξοδο.

Η σύγκρουση αυτή δεν πρέπει να βρει απροετοίμαστη την εργατική τάξη.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά προβάλλει πιεστική η ανάγκη για την υιοθέτη-

ση από τις συντεχνίες και την αριστερά ενός μίνιμουμ κοινού προγράμματος σοσιαλιστικών μέτρων και αλλαγών με στόχο την έξοδο από την κρίση, την προστασία του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων και την οικονομική ανάπτυξη και πρόοδο.

Η μόνη απάντηση στο φάσμα του πληθωρισμού, της ανεργίας, της μείωσης των επενδύσεων είναι ένα τέτοιο πρόγραμμα που ανάμεσα σ' άλλα θα διαλαμβάνει την κρατικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο και διαχείριση των στρατηγικών τομέων της οικονομίας. Γιατι όσο η οικονομία παραμένει στα χέρια της παρασιτικής οικονομικής ολιγαρχίας, που μόνη της έγνοια είναι το κέρδος, δεν μπορεί να γίνει κανένας σωστός προγραμματισμός της παραγωγής και κανένας επιτυχής έλεγχος τιμών.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΕΝΗ ΔΡΑΣΗ

Σήμερα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, προβάλλει πιεστική η ανάγκη για συνένωση όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων κάτω από ένα ενιαίο φορέα, κάτω από μια Συνομοσπονδία για να διεξάγουν συντονισμένα τον αγώνα της διαφύλαξης των εργατικών συμφερόντων, του αγώνα της αντιμετώπισης ενάντια στη δεξιά κυβέρνηση τους εργοδότες και τα αντεργατικά τους μέτρα.

ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Κάτω όμως από μια αστική κυβέρνηση είτε του Κυπριανού είτε κάποιου άλλου Κυπριανού με άλλο όνομα είναι αδύνατη η εφαρμογή ενός προγράμματος που θα εξυπηρετεί τα συμφέροντα των εργαζομένων. Μόνο μια κυβέρνηση των εργατικών μαζών ΕΔΕΚ και ΑΚΕΛ, εναντίον της βάσης ενός σοσιαλιστικού προγράμματος μπορεί να βάλει τις βάσεις για το ξεπέρασμα της κρίσης και την επίτευξη και διατήρηση ικανοποιητικού βιοτικού επιπέδου για όλους τους εργαζομένους.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΦΑΡΣΟΚΩΜΩΔΙΑ ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΣ ΤΩΝ Τ/ΚΥΠΡΙΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Η Κυβερνητική κρίση που ξέσπασε στα κατεχόμενα με την εγκρίση ψήφισματος μη εμπιστοσύνης προς την κυβέρνηση Τσαγκατά στις 7 του Δεκεμβρίου έχει πια εξελιχτεί σε φτηνη φαρσοκωμωδία. Η κυνική παρέμβαση της Τουρκικής Χούντας και η κατάρρευση του συνασπισμού της αντιπολίτευσης έχουν πια κάνει ξεκάθαρο πως η δημοκρατία στα κατεχόμενα δεν είναι τίποτε άλλο από μια φανταχτερή βιτρίνα πίσω από την οποία η ολιγαρχία του Ντεκτας προσπαθεί να συγκαλύψει την αυθαιρέτη διακυβέρνηση των Τουρκοκυπρίων απ' αυτών.

Το ψήφισμα μη εμπιστοσύνης κατατέθηκε και εγκρίθηκε σε μια περίοδο που η οικονομική κατάσταση στα κατεχόμενα πάει από το κακό στο χειρότερο. Η ανεργία που αυξάνεται συνεχώς εφτάσε σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία στις 2000 ενώ ανεπίσημοι αριθμοί τον ανεβάζουν στις 5000. Ο πληθωρισμός έχει ανεβεί σημαντικά τους τελευταίους μήνες και επίσημες στατιστικές αναφέρουν πως μόλις τον Νοέμβριο το κόστος ζωής αυξήθηκε κατά 11%.

Η αγανάκτηση των μαζών μπροστά σ' αυτή την κατάσταση στράφηκε κύρια ενάντια στην διακυβέρνηση του Κόμματος Εθνικής Ενότητας και ειδικότερα της κυβέρνησης Τσαγκατά. Τα τρία κόμματα της αντιπολίτευσης κάτω απ' αυτή την πίεση προώθησαν το ψήφισμα και κατάφεραν ν' αντιστρέψουν τη κυβέρνηση.

Σύμφωνα με τον Οτγκερ Οζγκιουρ και το κόμμα του τα τρία κόμματα συμφώνησαν σε βασικές προγραμματικές θέσεις και ακόμα και στην κατανομή υπουργείων στην πιθανή κυβέρνηση που θα σχηματίζαν. Αυτή η συμφωνία πρόβλεπε κυβέρνηση με πρωθυπουργό τον Ντουρτουραν, 5 υπουργεία στο κόμμα του, το Κόμμα της Κοινοτικής Απελευθέρωσης και από δυο στο Ρεπούλικανικό Τουρκικό Κόμμα και το Λαϊκό Δημοκρατικό Κόμμα.

Οι εξελίξεις στα κατεχόμενα θορύβησαν την Τουρκική Χούντα, που εσπευσε να στείλει στη Κύπρο τον Στρατηγό Βαχγιτ Γκουνερι για νά «συμβουλευθεί» τα Τουρκοκυπριακά κόμματα για το πως να λύσουν την κρίση: κύρια να αποκλείσουν πάση θυσία το ΡΤΚ του Οζγκιουρ από την κυβέρνηση.

Αμέσως μια σειρά από κωμικοτραγικά γεγονότα μετέτρεψαν την κρίση σε φάρσα: ο ηγέτης του Α.Δ.Κ. κος Κονουκ υπέβαλε την παραίτησή του από τη βουλή και το κόμμα του αφαιρώντας έτσι ένα ψήφο από την αντιπολί-

τευση. Με 20 μόνο πια βουλευτές η αντιπολίτευση επαυσε να είναι σε θέση είτε να σχηματίσει κυβέρνηση είτε να ανατρέψει οποιαδήποτε άλλη κυβέρνηση. Ο Ντουρτουραν, κάτω από πιέσεις του Στρατηγού Γιουνερι δήλωσε ότι η κατάσταση έχει αλλάξει (και συνεπώς δεν διεκδικεί πια την πρωθυπουργία) και ζήτησε από το κόμμα του ν' ανατρέψει προηγούμενη απόφαση που απέκλειε διάλογο με το Κ.Ε.Ε. Παρατηρώντας τη διαφάνεια της Εκτελεστικής Επιτροπής το κόμμα ανέτρεψε την απόφαση με 16 ψήφους έναντι 15 και ανέθεσε στον Ντουρτουραν να ελθεί σε διαπραγματεύσεις με το Κ.Ε.Ε.

Όταν έγινε καθαρό πως ο συνασπισμός ΚΚΑ-ΡΤΚ-ΛΔΚ κατέρρευσε και ότι οι προσπάθειες κατευθύνονταν πια προς την σύμπτυξη συνασπισμού ΚΚΑ-ΚΕΕ ο Κονουκ απέσυρε την παραίτησή του! Αυτό πήγαινε πολύ ακόμα και γι' αυτούς που τον εσπρωξαν σε παραίτηση. Αφού είχε παίξει το ρόλο του ήταν καιρός να τον απαλλάξουν. Ο Στρατηγός Γιουνερι δήλωσε πως «αν ο Κονουκ αποκόμισε την εντύπωση πως υπήρχαν πιέσεις από την Τουρκία πρέπει είτε να κινείται από κακα ελατήρια είτε να είναι υποχονδρικός!»

Πίσω απ' όλες αυτές τις οπερέτικες δολοπλοχίες βρίσκεται το αδιέξοδο της Τουρκοκυπριακής κοινωνίας. Η αγανάκτηση των μαζών, φούντωνε συνεχώς και απειλούσε να εκραγεί και ν' ανατρέψει και την κυβέρνηση και ολόκληρο τον μηχανισμό που στήθηκε με στήριγμα τον Τουρκικό Στρατό. Πριν ο Ντεκτας και η Χούντα της Τουρκίας καταφύγουν στην αποκάλυπτη δικτατορία προσπαθούν να δοκιμάσουν λιγότερο οδυνηρές λύσεις. Στη συγκεκριμένη περίπτωση να παρασύρουν το ΚΚΑ και τον Ντουρτουραν σε μια κυβερνητική συνεργασία με το ΚΕΕ, να μετατρέψουν μια εργατική ηγεσία σε όργανο συγκράτησης

της εργατικής τάξης, σε τελευταία ανάλυση σε όργανο κρατικής καταστολής.

Ο Ντουρτουραν και το κόμμα του έχουν οδηγηθεί σ' αυτή την παγίδα και έχουν κι όλες ρίξει παγωμένο νερό στις ελπίδες των οπαδών τους. Κι αν ακόμα τελικά δεν γίνει δυνατή μια κυβέρνηση συνασπισμού με το κόμμα του Τσαγκατά έχουν οριστικά εγκαταλείψει τη θέση αρχών με την οποία κέρδισαν την συμπάθεια των μαζών.

Ιδιαίτερα θλιβερή είναι η εμφάνιση της ΣΟΖ, της εφημερίδας που βρίσκεται κοντά στο Κ.Κ.Α. Στις 10.12.81 ο Χασαν Χαρτουπερ έγραψε: Αν το ΚΚΑ μπει σε κυβέρνηση συνασπισμού με το ΚΕΕ τότε το επιχείρημα του ότι εκπροσωπεί την εργατική τάξη θα χρεωκοπήσει. Στην ίδια εκδοση ο Σαμπαχτιν Ισμαήλ έγραψε: «Στις γενικές εκλογές οι εκμεταλλευτές, οι λαθρέμποροι, οι πολεμοκάπηλοι, οι θησαυριστές και οι φοροφυγάδες, όλοι νικήθηκαν και η αντιπολίτευση κέρδισε αρκετή δύναμη για να σχηματίσει κυβέρνηση. Όμως τότε φιμώθηκε και οι δημοκρατικές διαδικασίες ανατράπηκαν. Και ολ' αυτά τη στιγμή που εκδίδονταν ανακοινώσεις λέγοντας «δεν ανακατευόμαστε στις εσωτερικές υποθέσεις της Ομόσπονδης Τουρκικής Πολιτείας της Κύπρου. Όλα τα Κόμματα είναι το ίδιο για μας».

Στις 11.12.1981 σε ανοιχτή επιστολή προς τον Γιουνερι αρχίζει ήδη να εγκαταλείπει την επιθετική στάση της προς την ανάμιξη της Τουρκίας και εκλιπαρεί: «Κύριε Γιουνερι, η Τουρκοκυπριακή Κοινότητα, που διατήρησε την υπαρξή της, τη κουλτούρα της και την ατομικότητα της από το 1878 αναμένει ότι δεν θα της επιβληθεί και πάλι μια συμμορία εκμεταλλευτών...»

Στις 14.12.81 αναφέρει λακωνικά και χωρίς σχόλια την απόφαση του ΚΚΑ να έχει επαφές με το ΚΕΕ.

Στις 15-12-81 βάζει τις βάσεις για ένα συνασπισμό με το Κ.Ε.Ε. Ο Κερεμ Αντλι γράφει: «... αν το αντικείμενο μιας τέτοιας κίνησης (συνασπισμού ΚΚΑ-ΚΕΕ) είναι να σωθεί η δημοκρατία τότε η διάφθορα και οι κλοπές της διοίκησης Τσαγκατά πρέπει να παραμεριστούν».

Είναι φανερό πως οι ηγέτες της αντιπολίτευσης βρίσκονται σε αδιέξοδο. Ανίκανοι να συλλάβουν το ταξικό περιεχόμενο της κρίσης δεν αντιλαμβάνονται πόσο ασυμφιλίωτα είναι τα συμφέροντα των εκμεταλλευτών με της εκμεταλλευομένων. Ετσι πρώτα επιχειρούν να συνεργαστούν μ' ένα αντιπολιτευόμενο αστικό κόμμα, του Κονουκ, και όταν αυτός τους εγκαταλείπει, με τις πρώτες πιέσεις υποκύπτουν στη θέληση της δεξιάς. Αυτοί που μέχρι χτες ήταν εκμεταλλευτές, πολεμοκάπηλοι, μαυραγορίτες κλπ σήμερα είναι πιθανοί συνεταιίροι τους. Χωρίς μια σοβαρή προοπτική για ριζικές κοινωνικές αλλαγές, χωρίς Μαρξιστικό πρόγραμμα για μια σοσιαλιστική πορεία είναι καταδικασμένοι να προδίνουν τις μάζες.

«Ο λαός μας, που η θέληση του καταπατείται, θα σφίξει στην αγκαλιά του όλους εκείνους που αρνούνται να γίνουν μαριονέτες. Καραγκοζήδες και Χατζηαβάνηδες σ' αυτή τη φανταχτερή δημοκρατία»

Σαμπαχτιν Ισμαήλ
ΣΟΖ 10.12.81

Όμως αυτές οι εμπειρίες είναι ανεκτίμητες για την εργατική τάξη. Μέσα από την πείρα της αρχίζει να καταλαβαίνει την πραγματικότητα και δοκιμάζει την ηγεσία της. Αργά αλλά σταθερά εξάγει τα αναγκαία συμπεράσματα και μέσα από τη δίνη των γεγονότων θα συνειδητοποιήσει αυτο που οι ηγέτες της δεν θέλουν να σκέφτονται: πως ούτε το οικονομικό

πρόβλημα ούτε το εθνικό δεν μπορεί να λυθεί χωρίς επαναστατικές λύσεις. Θα συνειδητοποιήσει κύρια πως οι σημερινοί της ηγέτες έχουν εξαντλήσει τις δυνατότητες τους και θ' αναζητήσει άλλους. Οι Μαρξιστικές ιδέες θ' αρχίσουν να κερδίζουν εδαφός μέσα στην Τουρκοκυπριακή κοινότητα.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

αγοραζετε τη σοσιαλιστική εκφραση

σοσιαλιστική εκφραση

Η Σοσιαλιστική Εκφραση διατίθεται στα Γραφεία της :
Σ.Ε. Θεοκρίτου 6Ε Λευκωσία και στα περίπτερα.
Τηλ. 61553

Σοσιαλιστική Εκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΤΙΜΗ 75 μιλς
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο: 24 φύλλα
Εσωτερικό: £2.600
Εξωτερικό:
Ελλάδα: £4.500
Ευρώπη: £5.100
Αμερική: £6.500

ΟΛΟΙ ΑΠΟΨΕ
8.30 μ.μ.
ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΧΟΡΟ
ΤΗΣ ΑΡ. ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ
για ενίσχυση της «Σοσιαλιστικής Έκφρασης»
Στο ΚΕΝΤΡΟ «ΦΟΥΡΝΑΚΙ»
Λεωφόρος Αθαλάσσης
Πλούσια φαγητά, ορχήστρα, γλέντι
ΕΙΣΟΔΟΣ με φαγητό £3.500